

Redman drister seg «Beyond»

Hva forventer du fra sønnen av en berømt saksofonist og en russisk-jødisk danser? Joshua Redman har rukket å spille inn sju album for gigantselskapet Warner Bros., og har nå takket ja til tilbudet om å være kunstnerisk leder for San Fransisco Jazz Festival.

Han fylte nylig 31 år.

Av DAVID FISHEL

Joshua Redman ble uteksaminert med laud fra Harvard og sa fra seg et tilbud om å studere jus ved Yale for å bli profesjonell musiker. I 1991, etter å ha vunnet saksofonprisen i den prestisjefylte Thelonious Monk-konkurransen, kastet han seg ut i en hektisk, men mye applaudert innspillingsorgie.

Album med trombonistene Eric Fettes og Jimmy Knepper, trommeslagerne Elvin Jones og Paul Motian, pianistene Kenny Drew Jr. og John Hicks samt tenorsaksofon-kollegaene Joe Lovano og Dewey Redman – hans far.

Han henviser til Sonny Rollins som sin største inspirasjonskilde, men beundrer også Dexter Gordon, John Coltrane, Stanley Turrentine og Illinois Jacquet. Født i California, 1. februar 1969, har Redman nylig fylt 31, men har alt rukket å spille inn sju album som bandleder for Warner Brothers. De to første solgte over en kvart million kopier – en noe oppsiktsvekkende suksess innen jassen.

Beyond

Sist tirsdag kunne Klassekampen diskutere hans siste eksepsjonelle album *Beyond* med Redman selv.

– *Din suksess er, la oss si «uvanlig» i jazzkretser. Jeg tenker da på platesalget.*

– Det er ingen tvil om at jeg har vært heldig nok til å generere mer kommersiell suksess enn hva som er vanlig i jazzverdenen, men jeg kjenner meg enda heldigere for å ha fått lov til å gjøre ting på mine egne premisser. Jeg har alltid spilt den musikken jeg har ønsket å spille, og det har av en eller annen årsak ofte funnet en gjenklang, ikke bare følelsesmessig, men også kommersielt. Jeg har aldri følt meg presset til å selge plater, for eksempel i forkant av det nye albumet *Beyond*. Jeg synes det er en sterk og vakker innspilling på mange måter, men

den er også krevende på mange vis, og om jeg hadde følt meg presset til å fortsette å holde oppe platesalget på et visst nivå, ville jeg aldri ha laget en plate som dette.

– *I pressemeldingen fra plateselskapet ditt siteres du på påstanden om at Beyond representerer et nytt nivå på den musikalske reisen for deg. Albumet «er dyper, mer tålmodig, mer voksent, mer personlig enn de andre albumene». Det er ganske emosjonelle adjektiver du bruker her, fortell oss mer!*

– Det jeg egentlig mener er at musikken min over tid har blitt mer preget av det som genuint «er meg». Kanskje føler jeg det slik fordi jeg har blitt mer kjent med hva som bor i både meg selv og ting rundt meg på et dyper nivå, og jeg mener musikken på dette albumet på en måte reflekterer denne innsikten. Det er på mange måter også en svært spirituell plate. Da mener jeg ikke spirituelle i den banale betydningen, som er synonymt med det amerikanske uttrykket for New Age-musikk; en slags pseudo-kommersiell type spiritualitet. Det er ikke noe jeg er interessert i. Musikken på denne plata ble skrevet og spilt i en periode da jeg begynte å føle ting dyper; de mer grunnleggende aspektene og spørsmålene ved livet, ting bortfor den overflatiske og materielle verden.

– *Denne læreprosessen, er det noe som har kommet til deg mens du har sittet i ensom kontemplasjon?*

– Ikke så mye i form av meditasjon i klassisk forståelse av ordet, selv om det er en av tingene jeg ville likt å være i stand til å gjøre. Merkelig nok er den eneste gangen hjernen min virkelig

«kobler ut» av og til når jeg spiller musikk. Selvsagt handler det også om å finne rom for personlig refleksjon, men det handler like mye om å prøve å bringe en skjerpet bevissthet inn i enhver side ved livet. Jeg tror at vi ofte går gjennom livet mens vi gjør en hel masse ting uten egentlig å erfare dem.

– *Så albumet har egentlig en svært treffende tittel. Det er «Beyond» (bortenfor) på mange måter – og ikke minst musikalsk. Du har brukt noen spesielle rytmemarker her, Hr. Redman, et øyeblikk trodde jeg jeg hørte på en hyllest til Dave Brubeck-klassikeren Time Out.*

– Det er en fantastisk plate, og en jeg lyttet til for lenge siden. Uten tvil en av jazzklassiker. Jeg er beaert over at du i det hele tatt nevner *Beyond* i samme åndedrag, men en eventuell likhet var ikke min intensjon her. For å være ærlig er jeg mer influert av Beatles enn av Brubeck! Bruken av uvanlige takter er en prosess som har kommet som en naturlig utvikling for meg. Jeg er ganske stolt over at når jeg skriver disse stykkene, så høres de ikke analytiske eller kunstige ut når bandet spiller dem. Om du skal spille i 13/4 takt, skal det likevel merkes en slags rytmisk basis som du kan trampe takten til, et groove. Det kan virke annerledes, men bør likevel kjennes naturlig; musikken skal bevege seg og puste på en organisk måte.

– *Så du satte deg ikke ned og tenkte «nå skal jeg skrive noe i 13/4, ingen kommer til å være i stand til å danse til det, men det driter jeg i for jeg er en jazzmusiker.»*

– Nei (ler), som jazzmusiker inntar jeg aldri den holdningen.

Mitt mål som jazzmusiker er det samme jeg ville ha hatt som musiker innen enhver sjanger; å være kreativ, ærlig og ekspressiv – punktum!

– *Jeg spiller litt piano, og første gang jeg hørte åpningssporet, det i 13/4, opplevde jeg som om det var en takt med seks, fulgt av en med sju.*

– Det er akkurat hva det er. – *Men det må være vanskelig å skulle improvisere over en slik struktur, det er jo harmonisk utfordrende også.*

– Det er bare vanskelig fordi det ikke er noe musikere vanligvis gjør. Grunnen til at 4/4 høres så naturlig ut, er at det er basisytmene i all populær så vel som såkalt kunstmusikk her i Vesten. Det er dette vi vokser opp med i vår kultur, alt rører seg til en 4/4

rytme. Men om du vokser opp i India, vil du være langt mer komfortabel med å lytte til musikk som blir spilt i ulike takter og ulike former. Som band har vi spilt mye i uvanlige takter, og det kjennes mer og mer naturlig for oss, mer naturlig nå enn da vi spilte inn albumet!

– *Bandet ja. Du har vært dyktig og heldig nok til å holde den samme bandbesetningen sammen en god stund nå?*

– Ja, det er viktig for meg. Vi har spilt sammen siden tidlig på

høsten 1998. De er tre av de beste musikerne som spiller i dag, og jeg tror fullt og fast på at vi har en fantastisk kjemi som gruppe. Jeg kjenner med svært privilegert som kan spille sammen med disse gutta; Aaron Goldberg, pianisten, Reuben Rogers, bassisten og Gregory Hutchinson, trommeslageren. På mange måter er dette like mye deres album som mitt.

– *Er det ikke en luksus i dag å ha et fast band som spiller sammen? Det er så mange krav til en musiker så populære som deg for å bli med på andre prosjekter.*

– Jo, det er en luksus, men det er også noe jeg har prioritert høyt. Jeg har ofret mye for å få til dette, både artistisk og økonomisk.

Kunstnerisk leder

– *Jeg har også forstått det som du nå kan gratuleres, ikke bare med en flott ny innspilling, men også med en ny jobb, en ganske prestisjefyllt post?*

– Det stemmer at jeg har takket ja til jobben som kunstnerisk leder for San Fransisco Jazz Festival 2000. Festivalen er muligens den mest suksessrike av alle de amerikanske jazzfestivalene, så det er virkelig en ære. Arrangørene har bestemt seg for å utvide konseptet fra en årlig til en halvårlig begivenhet, og jeg vil være ansvarlig for den nye konserterien på våren, noe jeg ser fram til med spenning.

– *Dette arbeidet kommer vel ikke til å ha noen uheldig effekt på ditt eget prosjekt som musiker?*

– Jo mer jeg utvikler meg som musiker, jo flere svarte hull ser jeg. Jo lengre jeg kommer som saksofonist, bandleder og komponist, jo større ser hullene ut til å bli. Men det er også skjønnheten og utfordringen ved jazz; det er inspirerende, men også frustrerende. Jazz handler om søken, ikke så mye om å nå målene. Målene oppnås i øyeblikket. Du når visse ting og så beveger du deg videre, men søkingen er konstant.

– *Kan du love at du kommer til Norge igjen så snart som mulig?*

– Definitivt, jeg har alltid hatt flotte opplevelser hver gang jeg har vært i Norge.

